

## Constantin PARASCHIVESCU

### Șansa tinereții

Pe regizorul Gavril Borodan l-am cunoscut la Constanța, unde i-am văzut două spectacole: *Năpasta* de I.L.Caragiale (2001) și *Bârfele femeilor* de Carlo Goldoni (2004). A mai montat la Botoșani, la Oradea, la Reșița, la universități de artă din Iași și Târgu Mureș. La Reșița a regizat două comedii, *Încurcă-lume* de A. de Herz și *Venețiana* de un autor anonim renascentist. Anul trecut a realizat cu o echipă de entuziaști un spectacol la Casa de Cultură „Nicolae Bălcescu” din București, *Escorial* de Michel de Ghelderode, coerent în concepție, deficitar în expresie din pricina retorismului principalului interpret. Tot la Casa de Cultură bucureșteană a pus în scenă recent comedia care i-a fost apreciată la „Zilele Teatrului Reșițean”, *Venețiana*, cu o trupă de patru absolvenți și doi studenți la facultăți de teatru diferite. Înzeștrați, inimoși, plini de haz.

Se spune că piesa a fost descoperită la începutul secolului trecut într-o bibliotecă din Veneția, în 1928, are cinci acte și se pare că a fost scrisă în prima jumătate a secolului al XVI-lea. Deci, înainte de Goldoni, care i-a eternizat cu har pe venețieni. Autorul anonim nu construiește caractere, ci o intrigă simplă în jurul încurcăturilor amoroase în care se prinde un tânăr curtat de două doamne. O văduvă, Angela, și o femeie căsătorită, Valeria, amândouă cu sânge fierbinte și ochi aprinși de dorință la apariția junelui Iulius. Își trimit slujnicile să-l atragă, stabilesc întâliri, se bucură el de grațiile uneia, are parte de hachițele alteia și când o sclipire de șansă reciprocă se ivește, își arată fața turbată bărbatul încornorat, pus pe represalii.

Șansa regizorului sunt tocmai acești tineri, care joacă natural și convingător patima amoroasă, fără excese, cucerind prin farmec și nerv. Junele disputat are o candoare naivă, e subțirel și drăguț și e mirat el însuși de avansurile nesperate ale damelor (Ciprian Brașoveanu). Una dintre ele, Angela, e o „văduvă veselă” fără fașoane, cu nuri ademenitori și răs senin în obraji, care parcă se joacă cu prada proaspătă (Iulia Brezeanu), cealaltă, Valeria, e mai înțepată, dar în controversă cu ea însăși, când aprigă, când prizonieră patimii (Emanuela Ciucan). Două slujnice cu temperamente diferite, Oria, micuța de statură, zvârlugă, numai nerv, cascade de răs și vino-ncoa (Julieta Maria Georoiu) și Nena, mai reținută, cu oarecari maniere (Ruxandra Posirca). Mai apare un june, parcă valet, Bernardus, cu disponibilități comice (Marian Răducu) și, în final, când nu-l dorea nimeni, însuși încornoratul, furios și fioros, în persoana regizorului care ne face, astfel, o surpriză agreabilă în plus, pe lângă aceea a jocului condus cu vervă, inspirație și haz autentic. Doar unele țipete stridente din partea perechii Valeria–Oria ar trebui estompate, că supără.

**Casa de Cultură „Nicolae Bălcescu” – Venețiana: de un autor anonim. Regia: Gavril Borodan. Decor: Edith Negulici și Gavril Borodan. Costume: Edith Negulici. Muzica: Ion Enache. Cu: Ciprian Brașoveanu, student anul trei la Universitatea „Hyperion” (Julius), Iulia Brezeanu, absolventă UNATC, clasa Gelu Colceag (Angela), Ruxandra Posirca, studentă anul doi la Universitatea „Spiru Haret” (Nena), Emanuela Ciucan (Valeria), Julieta Maria Georoiu (Oria), Marian Răducu (Bernardus), absolvenți ai unor facultăți particulare. Reprezentația: 22 ianuarie 2006.**